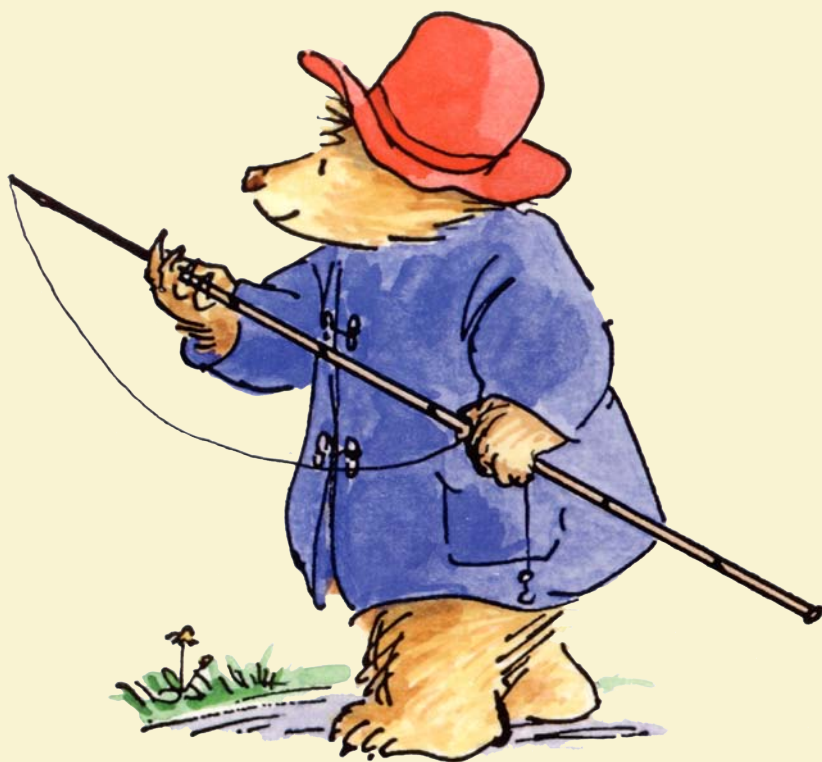

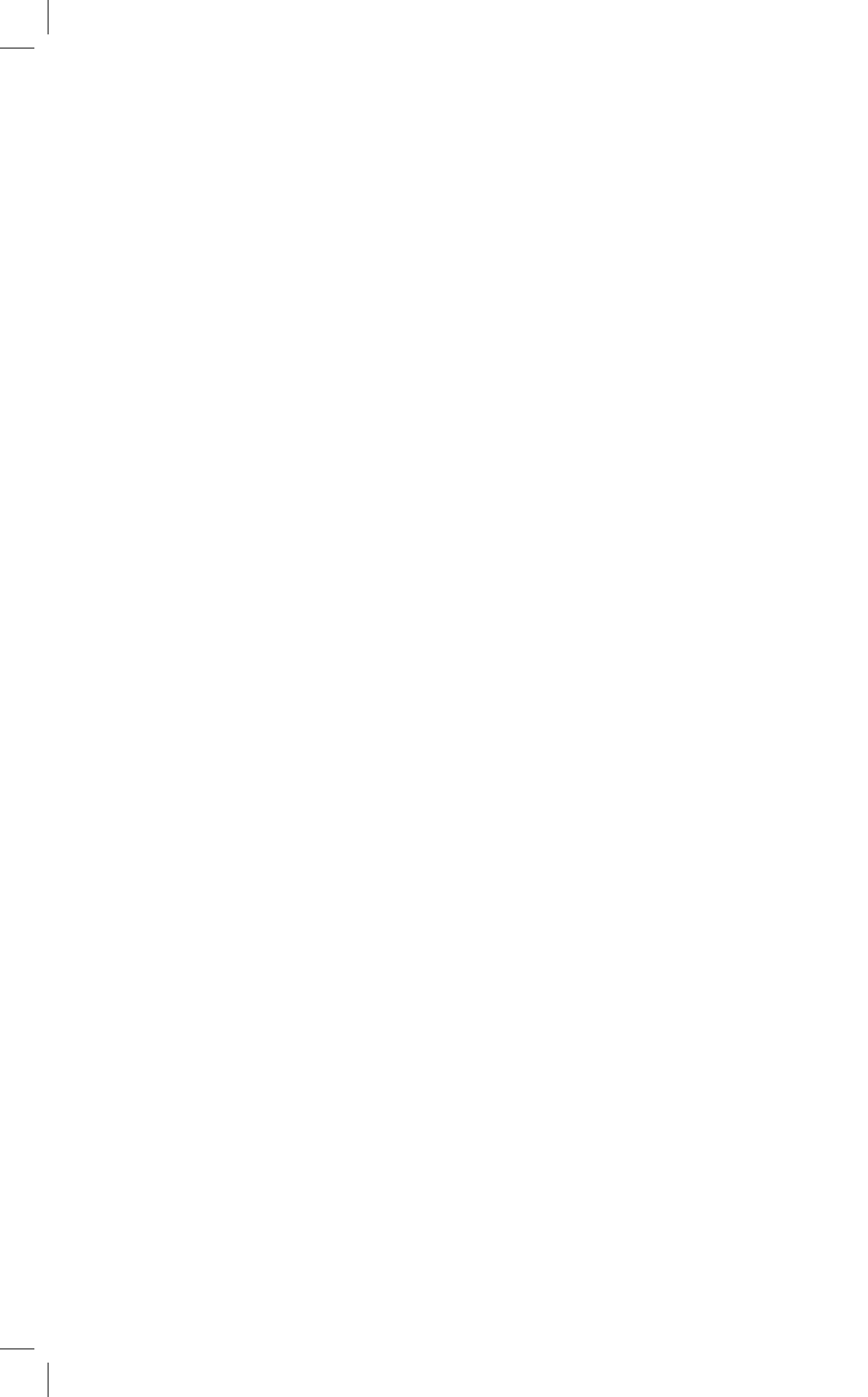
МАЈКЛ БОНД

МЕДА ПЕДИНГТОН
ПРИСКАЧЕ У ПОМОЋ

Приче о лејендарном меди, ексіерџу за невоље

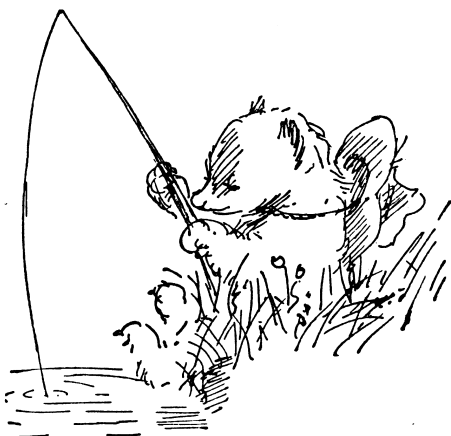
илусџировала ПЕГИ ФОРТНАМ

САДРЖАЈ

Пикник на реци	7
На аукцији	27
Педингтон и „уради сам“	47
Одлазак у биоскоп	67
Нешто гадно у кухињи	89
Невоља у перионици	109
Педингтон иде на вечеру	129

Прво појавље

ПИКНИК НА РЕЦИ

Педингтон је збуњено седео у кревету. Дешавања у улици Виндзор Гарденс број тридесет два, нарочито доручак, увек су се одвијала по устаљеном распореду и било је веома необично што су га пробудили тако рано.

Пажљиво је погледао по соби, али изгледало је као да је све на свом месту.

Фотографија његове тетке Луси, урађена мало пре него што је отишла у дом за пензионисане меде у Лими, била је на

столу поред кревета, као и његова тегла специјалне мармеладе и још неколико других предмета.

Његов стари шешир и капут висили су са куке на вратима, а његови перуански центи били су испод јастука.

Оно што је било важно – када подиже постељину и завири испод ње, виде да се његов мали кожни кофер са тајном преградом у којој је био нотес и неколико важних папира, још увек налази на дну кревета.

Педингтон одахну са олакшањем. Иако је више од годину дана живео са Брауновима, није се потпуно навикао на то да има своју собу, и био је од оних медведа који желе све да провере.

Баш у тренутку када је несвесно умакао шапу у теглу са мермеладом, пре него ће се поново вратити на спавање, Педингтон начуљи уши и ослушну.

Гласови, боље речено, приличан број гласова, допирао је из баште. Неколико пута је чуо како су се врата залупила, а онда, из даљине, зачу звук налик звецкању тањира и глас госпође Браун који је издавао наређења.

Педингтон се искобеља из кревета и пожури кроз собу до прозора. Све ово је звучало веома занимљиво и није желео ни да помисли да би му нешто могло промаћи. Док је пиљио кроз стакло замало не паде од запрепашћења због онога што је видео. Дуну јако у стакло и обриса га шапом да би се уверио да све то не сања.

А тамо, напољу на травњаку, породица Браун – господин и госпођа Браун, Џонатан и Џуди – окупили су се око велике корпе од прућа. И не само то: док је посматрао, госпођа Бирд, њихова домаћица, изашла је из кухиње, носећи велики послужавник са огромном гомилом сендвича.

Педингтон сиђе са прозорске даске и пожури низ степенице. Све то је било веома тајанствено и требало је то испитати.

„Гарантовано Педингтон!“, рекоше углас, док се појављивао кроз кухињска врата, баш кад су затворили корпу.

„Тај медвед може да намирише сендвич са мармеладом на километар“, прогунђа госпођа Бирд.

„У ствари“, рече Џуди, запретивши му прстом, „то је требало да буде изненађење. Зато смо овако рано устали“.

Педингтон је гледао од једног до другог са све већим изненађењем.

„Све је у реду, Педингтоне“, смејала се госпођа Браун.

„Немаш разлога за бригу. Идемо само на пикник на реку“.

„А имаћемо и такмичење“, узвикну Џонатан и замахну по ваздуху мрежом за риболов.

„Тата је обећао награду ономе ко први нешто улови“.

Педингтонове очи су се све више шириле. „Пикник?“, упита. „Мислим да никада раније нисам био на пикнику на реци“.

„То је добро“, рече господин Браун, уврћући један брк. „Зато ћеш сада ићи. Пожури да доручкујеш. Леп је дан и штета би било не искористити га“.

Педингтону није било потребно додатно убеђивање, и док су Браунови били заузети око смештања преостале опреме за пикник у аутомобил, он пожури унутра да доручкује.

Волео је да ради нове ствари и радио се једнодневном путовању. Једна од најлепших ствари живота са Брауновима била су бројна изненађења.

Када је госпођа Бирд ушла у трпезарију да види да ли је завршио са својим тостом и мармеладом, Педингтон јој рече: „Надам се да никада нећу све урадити, госпођо Бирд. Онда ми не би преостала никаква изненађења!“

„Хмм“, озбиљно промрмља госпођа Бирд док га је пожуривала из собе. „Добићеш ти изненађење ако не опереш те остатке јаја и сланине са крзна пре него што изађемо напоље. Никада нисам упознала медведа који се тако умаже“.

Нестајући низ ходник, Педингтон направи тужан израз лица. „Само сам покушао да будем брз, госпођо Бирд“, објасни.

Било како било, пожури уза степенице до купатила. Требало је да обави неколико важних ствари пре него што проведе напољу цео дан. Пре свега, да спакује свој кофер, а онда и да проучи свој атлас. Педингтон је веома волео географију и помисао на пикник на реци била му је веома занимљива. Звучала је крајње необичајено.

„Не знам због чега“, рече госпођа Бирд док је намештала шешир по стоти пут, „али кад год ова породица некуда иде,

носи толико ствари да би читав пук војске могао да живи месец дана“.

Браунови се сместише у кола и кренуше путем који је водио до реке. Носили су са собом корпу за пикник, грамофон, гомилу плоча, бројне замотуљке и неколико мрежа за риболов – да не помињемо неколико сунцобрана, шатор и гомилу јастука.

Госпођа Браун се неудобно промешкољила, слажући се са госпођом Бирд. Педингтонов кожни кофер боцкао ју је у леђа, а његов стари шешир, који је он инсистирао да носи због сунчанице, голицао ју је по једној страни лица.

„Је ли још много далеко?“, упитала је.

Педингтон, који је седео на предњем седишту поред ње, гледао је у мапу. „Мислим да је иза следећег скретања удесно“, рече пратећи пут шапом.

„Надам се“, рече госпођа Браун. Тог јутра су већ једном погрешно скренули када је Педингтон грешком пратио комадић осушене мармеладе на својој мапи.

„Лепо скретање удесно код комада осушене мармеладе“, прогунђа господин Браун. „Оном полицајцу се то уопште није допало“.

Нестрпљив да нешто каже, Педингтон прогура главу кроз прозор и проњушка.

„Мислим да смо близу, господине Браун“, рече гласно. „Намирисао сам нешто необично“.

„То је фабрика гаса“, рече господин Браун, пратећи правац Педингтонове шапе. „Река је на овој страни“.

И док је говорио, замакоше иза угла и тамо, тик испред њих, указа се велика вода.

Када су изашли из кола, Педингтонове очи су сијале. Док су остали истоварали ствари које су понели, он је стајао на ивици воде и посматрао. Био је очаран.

Стаза поред реке била је пуна људи и свуда је било много чамаца: барки на весла, кануа, рибарских чамаца, једрилица са белим једрима која лепршају на ветру. Један пароброд, на коме је било доста људи, прође правећи велики талас и чамци се заљуљаше. Сви путници на палуби тог пароброда су деловали раздрагано и срећно, а неколико њих је показивало према Педингтону и махало.

Педингтон подиже свој шешир у знак одговора, а онда се окрену према остали-

ма. „Мислим да ће ми се допасти река“, изјави.

„Надам се да хоће, душо“, рече госпођа Браун. „Излет смо и организовали ради тебе“.

Погледала је у низ чамаца који су пристајали уз док. Идеја господина Брауна о пикнику на реци, дан раније, чинила јој се добром. Али сада, када су стварно били ту, имала је неки лош предосећај, а знала је да и госпођа Бирд то исто осећа. Изблиза, чамци су изгледали страшно мали.

„Јеси ли сигуран да су безбедни, Хенри?“, упита, узнемирено их гледајући.

„Безбедни?“, понови господин Браун док их је водио ка доку.

„Ти ћеш бити главни за конопце и те ствари, Педингтоне“!, довикну. „То значи да можеш да управљаш“.

„Хвала Вам пуно, господине Брауне“, рече Педингтон, осећајући се веома важно. Очи су му сијале од узбуђења када се попео у чамац и када је све пажљиво испитао својим шапама.

„Чамција је прилично заузет“, рече господин Браун док је помагао осталима да се укрцају. „Предлажем да испловимо сами“.

„Педингтоне!“, викну госпођа Браун, подижући са дна чамца најбољи шешир за сунце госпође Бирд. „*Vodi* рачуна шта радиш са том мрежом за пецање. Некоме ћеш откинути главу“.

„Извините, госпођо Бирд“, рече Педингтон. „Само сам је испробавао“.

„Добро“, рече господин Браун, седе на своје место и чврсто ухвати весла. „Полазимо. Буди у приправности на крми, Педингтоне“.

„Шта да радим, господине Браун?“, викну Педингтон.

„Повуци конопце“, викну господин Браун. „Хајде – лева шапа доле“.

„О, Боже“, рече госпођа Бирд узнемирено, док се једном руком хватала за ивицу чамца, а другом је чврсто држала сунцобран. Крајичком ока већ је могла да примети људе који су пиљили у њиховом правцу.

У задњем делу чамца, Педингтон је снажно повукао два конопца која су била везана за кормило. Није био сасвим сигуран да ли је господин Браун мислио на своју леву страну, или на његову, па је за сваки случај повукао оба конопца. Сви су

били у ишчекивању када је господин Браун замахнуо веслима.

„Могла сам и да претпоставим , Хенри“, рече госпођа Браун након што је прошло неколико тренутака, „како би било много лакше да си прво одвезао чамац са дока“.

„Шта?!“, узвикну господин Браун. Подиже обрву и погледа преко рамена. „Зар то већ неко није урадио?“

„Ја ћу то урадити, господине Браун“, довикну важно Педингтон док се тетурео једном страном чамца. „Ја сам задужен за конопце“.

Браунови су стрпљиво чекали да Педингтон проучи конопац. Није се баш добро сналазио са чворовима, јер су били тешки за шапе, али коначно изјави да је све спремно.

„Одлично!“, викну господин Браун, још једном се охрабрујући. „Идемо. Одбаца их, Педингтоне. Држите се сви!“

„Шта да радим, господине Браун?“, викао је Педингтон, надјачавајући плускање воде. Пикник на реци изгледао је компликованије него што је очекивао. Било је толико конопаца за повлачење, да се збунио. Прво му је господин Браун рекао да

одвеже конопац, а онда је викнуо свима да се држе.

Педингтон затвори очи и, што је могао јаче, ухвати се за конопац обема шапама.

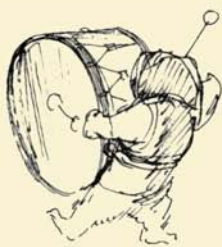
Није био сасвим сигуран шта се затим догодило. У једном тренутку је стајао на чамцу – у следећем тренутку тамо га више није било.

„Хенри!“, узвикну госпођа Браун, након што се чуло како је нешто гласно бућнуло. „За име Бога! Педингтон је пао у воду!“

„Меда у води!“, викао је Џонатан, чим се чамац одвојио од дока.

„Држи се, Педингтоне!“, дозивала га је Џуди. „Стижемо“.

Пегинишон је медвед из йеруанских шума, који има знайижељности дејейта и снажан осећај за йравичности. Уйраво йај сйој врлина йа увалује у мноје у невоље док исйражује йрадски живои Лондона.

Збої неушољиве йлаги за слайкишима и склоности да сйвари схвайта буквално обична шейња до йродавнице може се йрейворийи у хаошичну аванйуру.

Њејова љуикости, наивности и йрождрљивости дају њејовом лику нарочийу дойадљивости, збої које ћемо желейи да ове йриче о медвеђим дојодовишйинама йрочишамо йоново и йрейоручимо их друйима

ISBN 978-86-85337-50-5

9 788685 337505